

Der står, at figuren ikke viser forskellen, fordi en noget større del af landbefolkningen har bil. Dér er jeg uenig, for det er jo netop problemet for mange af dem, der bor i landdistrikter, at de skal have en eller to biler. Men findes de tal, vil jeg gerne have dem, og ellers vil jeg da også være tilfreds med, at ministeren siger, at vi kan stille spørgsmålet i udvalget og så få dem oversendt.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der har været en stor del af debatten, som har handlet om det, man kalder for udviklingen i det åbne land, og dér synes jeg, det er vigtigt, at vi holder fast i to forudsætninger.

Den ene er, at man allerede i dag, sådan som lovgivningen er, kan udnytte tomme landbrugsbygninger. For år tilbage kunne man ikke engang det. Det kan man i dag.

Det andet er, at dér, hvor problemet eller det påståede problem – jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal karakterisere det – kommer, er, når en virksomhed, der startede med det rene småpilleri, pludselig viser sig at være noget, der er bæredygtigt. Det kan være ansættelse af først tre så senere fem og så måske op til 10 medarbejdere, og så pludselig begynder det rigtigt at eksplodere i den positive retning.

Jeg vil godt nævne et helt konkret eksempel, som jeg har personligt kendskab til. Jeg har nemlig boet på landet i mange år. Det var en lakfabrikant, som købte en pragtfuld ejendom i Odsherred – en ret stor landbrugsejendom – det meste af jorden blev solgt fra. Den lå i øvrigt helt ned til fjorden, og den havde en meget stor herlighedsværdi. Ude i staldbygningerne begyndte denne mand, der var civilingeniør og en meget populær mand i området, at lave nogle produkter, som viste sig at slå an. Han begyndte at kunne ansætte folk. Først nogle på halv tid og senere nogle på fuld tid, altså en rigtig god lille lokal arbejdsplads.

Så begyndte produkterne virkelig at kunne afsættes, og dér stod kommunen så over for at skulle vurdere: Er det nu en rigtig god idé, når vi tænker os ordentligt om, at lade en lakfabrik ligge lige på kanten af Isefjorden med nogle fuldstændig elendige tilkørselsforhold? Er det virkelig den rigtige investering bare at sige: Her lige på kanten af et sommerhusområde kan man bare give tilladelse til, at man kan udvikle en stor lakfabrik? Man sagde nej.

Der er ingen tvivl om, at den fabrikant egentlig oprigtigt følte det som en begrænsning, en

måske ligefrem urimelig begrænsning i sine udfoldelsesmuligheder, men det, der er min pointe, er, at det jo også er et overordnet ansvar for de lokale myndigheder at sørge for, at tingene hænger sammen. Og det hænger naturligvis ikke sammen at lade en fabrik med et stort udviklingspotentiale udvikle sig fuldstændig uden for de områder, der er gearret til at klare en kommende vækst.

Når jeg godt vil bruge det eksempel, er det blot for at sige, at jeg synes, vi skal lade være med at bygge nogle alt for kunstige modsætninger op, for der er vel, når det kommer til stykket, ingen af os, der ønsker en udvikling som den, vi kan se masser af steder i udlandet.

Jeg synes, det er meget skægt, at man, når man kommer flyvende over europæiske byer og landområder, så kan se en udvikling, som på mange måder er gået i en forkert retning. Man ser virksomheder ligge spredt ud over landskabet som groft salt på en fedtemad, uplanlagt, usammenhængende. Når man så flyver ind over det danske område, kan man se, hvordan tingene er ordentlig gennemtænkt og koordineret og tænkt ind i en ordentlig planlagt sammenhæng, der gør, at man sørger for, at virksomhederne ligger på steder, hvor det er rimeligt at lægge dem, også med hensyn til tilkørselsforhold og en lang række andre ting. Og når jeg godt vil sige det på den måde, er det, fordi jeg ikke er tilhænger af, at man bare skulle give fuldstændig frit slag.

Jeg tror også, at det er en undervurdering af kommunerne. Jeg ville ikke engang påstå, at det er særlig elskværdigt over for kommunerne at påstå, sådan som hr. Brusgaard gjorde det, at hvis man bare lod zonekompetencen overgå fra det amtslige til det kommunale regi, så skulle man bare se løjer, så ville man kunne give fri udblæsning for en hvilken som helst udvikling i landdistrikterne – også dér, hvor det ville være malplaceret. Jeg tror meget bedre om det kommunale.

Derfor har jeg til det med overførelse af kompetencen på planlægningsområdet blot den ene bemærkning, at vi har Opgavekommissionen. Den sidder i øjeblikket og gennemgår revl og krat med hensyn til, om opgaverne nu engang ligger placeret dér, hvor det er mest hensigtsmæssigt, og derunder vil man naturligvis også komme til at se på dette her. Men jeg vil godt som min personlige holdning til det på forhånd sige, at jeg tror, det er klogt, at man har en regional myndighed, som har ansvaret for den